

Изх. номер: 340	Дата: 15.10.2021
БАККО	

ДО

Г-Н СТЕФАН ЯНЕВ

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ

И

ДО

ПРОФ. ВЕЛИСЛАВ МИНЕКОВ

МИНИСТЪРА НА КУЛТУРАТА

Относно: Проект за изменение и допълнение на Закона за авторското право и сродните му права (ЗАПСП) за въвеждане на Директива (ЕС) 2019/789 на Европейския парламент и на Съвета от 17 април 2019 година за установяване на правила във връзка с упражняването на авторското право и сродните му права, приложими за определени онлайн предавания на излъчващите организации и за препредаването на телевизионни и радиопрограми и за изменение на Директива 93/83/ЕИО на Съвета и на Директива (ЕС) 2019/790 на Европейския парламент и на Съвета от 17 април 2019 година относно авторското право и сродните му права в цифровия единен пазар и за изменение на Директиви 96/9/ЕО и 2001/29/ЕО на Съвета

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН МИНИСТЪРА НА КУЛТУРАТА,

На 15.09.2021 г. Закон за изменение и допълнение на Закона за авторското право и сродните му права („Законопроектът“ или „ЗИД на ЗАПСП“) е публикуван за обществени консултации. Законопроектът цели въвеждане на Директива (ЕС) 2019/789 на Европейския парламент и на Съвета от 17 април 2019 година за установяване на правила във връзка с упражняването на авторското право и сродните му права, приложими за определени онлайн предавания на излъчващите организации и за препредаването на телевизионни и радиопрограми и за изменение на Директива 93/83/ЕИО на Съвета („**Директива (ЕС) 2019/789**“) и на Директива (ЕС) 2019/790 на Европейския парламент и на Съвета от 17 април 2019 година относно авторското право и сродните му права в цифровия единен пазар и за изменение на Директиви 96/9/ЕО и 2001/29/ЕО на Съвета.

В дадения срок за предоставяне на становище във връзка със Законопроекта, изразяваме позицията на Българската асоциация на кабелните и комуникационните оператори /БАККО/ във връзка с въвеждането на Директива (ЕС) 2019/789 в ЗИД на ЗАПСП. Считаме, че Директива (ЕС) 2019/789 е въведена неправилно като предложените текстове противоречат на целите и разпоредбите на директивата и на Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 19 ноември 2015 г., по делото № C-325/14¹. Предложенията са неточни, неясни и излишно усложнени. В резултат е възможно за един акт на използване на обект на авторско или сродно на авторското право да се заплаща по два и повече пъти. Считаме, че прилагането на предложените разпоредби ще породи спорове между правноносителите и ползватели и може да доведе до непоследователна и противоречива съдебна практика.

I. Директива (ЕС) 2019/789

Предмет на Директивата (ЕС) 2019/789 е чрез нея да бъдат установени правила, които да подобрят трансграничния достъп до по-голям брой телевизионни и радиопрограми, като улеснят уреждането на правата за предоставянето на онлайн спомагателни услуги, както и правила за препредаването на телевизионни и радиопрограми. С нея също така се установяват правила за предаването на телевизионни и радиопрограми чрез процеса на пряко въвеждане.

Директивата отчита факта, че операторите на услуги за препредаване (препредаващите предприятия), които създават пакети от телевизионни програми и ги предоставят на своите абонати, използват различни средства за препредаване - **кабелни, спътникови, цифрови наземни мобилни или затворени базирани на интернет протокол (IPTV) мрежи.**² Директива 93/83/ЕИО, изменена с Директивата (ЕС) 2019/789,

¹ Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 19 ноември 2015 г., по делото № C-325/14 SBS Belgium NV срещу SABAM, по преюдициално запитване за тълкуване на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на ЕП и на Съвета от 22 май 2001.

² В този смисъл е Съображение 2 от Директива (ЕС) 2019/789

хармонизира трансграничното кабелно препредаване на телевизионни и радиопрограми от други държави членки. Разпоредбите на Директива 93/83 относно препредаването на телевизионни и радиопрограми от други държави членки визират само едновременно, непроменено и несъкратено препредаване чрез кабел или свръхвисокочестотна система и не се прилагат за препредаване на телевизионни и радиопрограми с помощта на други технологии.³ Директивата цели и позволява препредаващите предприятия да се възползват от механизма на задължително колективно управление на права по отношение на обектите на закрила по ЗАПСП, включени в препредаваните програми. Директивата запазва и възможността излъчващите организации – радио и телевизионни оператори – да придобиват правата за препредаване върху обекти на закрила по ЗАПСП, включени в програмата, и да отстъпват тези права на препредаващите предприятия. Според Съображение 17 от Директива (ЕС) 2019/789 традиционните трайни търговски отношения между телевизиите и препредаващите предприятия улесняват уреждането на правата за препредаване пряко с излъчващите организации.

1. Трансгранично препредаване

Директивата разширява технологично понятието препредаване като запазва в определението концепцията за трансграничен характер на препредаването.

Препредаването (като общо понятие, което включва и кабелното препредаване) означава:

- ✓ едновременно, непроменено и несъкратено препредаване, предназначено за приемането от публиката,
- ✓ **на първоначално предаване от друга държава членка** на телевизионни или радиопрограми, **предназначени за приемане от публиката,**
- ✓ **ако първоначалното предаване се извършва по жичен или безжичен път, включително чрез спътник (например DTH, кабел, IPTV),** но не и онлайн, при условие че
- ✓ препредаването се извършва от лице, различно от излъчващата организация, която е осъществила първоначалното предаване или под чийто контрол и на чиято отговорност е било осъществено това първоначално предаване,
- ✓ независимо от начина, по който лицето, което извършва препредаването, получава сигналите – носители на програми, от излъчващата организация за целите на препредаването, и

³ В този смисъл е Съображение 6 от Директива (ЕС) 2019/789

- ✓ когато препредаването е чрез услуга за достъп до интернет, тя се извършва в управлявана среда (по сигурен начин, до потребители, за които е разрешен достъп)⁴

Препредаването и кабелното препредаване продължават да бъдат определени като **трансгранични**.

В чл. 4 и чл. 5 от Директивата са уредени двете възможности за уреждане на правата за препредаване върху обектите на закрила, включени в програмите на излъчващите организации – **чрез организации за колективно управление на права (ОКУП) и чрез излъчващите организации (радио- и телевизионни организации).**

2. Предаване чрез пряко въвеждане на телевизионен сигнал

Според чл. 2, т. 4 от Директивата, понятието „пряко въвеждане“ означава *технически процес, чрез който излъчващата организация предава своите сигнали – носители на програми, на организация, различна от излъчващата организация, по такъв начин, че сигналите – носители на програми, не са достъпни за публиката по време на предаването.*“

Според Съображение 20 от Директивата, когато излъчващите радио- или телевизионни организации предават своите сигнали (програми) чрез пряко въвеждане на разпространители на сигнали (платформените кабелни, DTH, IPTV оператори), без да предават пряко на публиката своите програми, а разпространителите на сигнали изпращат тези сигнали (програми) на своите абонати, за да гледат или да слушат програмите, се счита, че е налице **само едно еднократно действие по публично разгласяване**.

Според глава IV *Предаване на програми чрез пряко въвеждане*, чл. 8 от Директивата, при предаването на програмите чрез способа на пряко въвеждане излъчващата организация и разпространителят на сигнали участват **в едно еднократно действие по публично разгласяване**, за което те трябва да получат разрешение от правоносителите. Според параграф 2 от чл. 8 на Директивата, Държавите членки могат да предвидят по отношение на организациите – разпространители на сигнали (платформените кабелни, DTH, IPTV оператори), че се прилага механизмът за уреждане на права **чрез ОКУП или чрез излъчващата радио- или телевизионна организация**, който е приложим при препредаване. Следователно **разрешение за предаване на обектите на закрила по ЗАПСП, включени в телевизионна или радиопрограма, за този еднократен акт на публично разгласяване, може да бъде получено от ОКУП или от излъчващата организация.**

I. Проект за изменение и допълнение на Закона за авторското право и сродните му права (ЗАПСП) за въвеждане на Директива (ЕС) 2019/789

⁴ В този смисъл са чл. 2, т. 2 и чл. 9 от Директива (ЕС) 2019/789

Настоящото становище адресира отправените предложения, свързани с въвеждането на Директива (ЕС) 2019/789 в ЗАПСП. Считаме, че разпоредбите са неясни, излишно усложнени, не изпълняват целите на Директивата и противоречат на хармонизираната уредба, която Директивата създава, както и на Решението на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 19 ноември 2015 г., по делото № C-325/14⁵.

Законопроектът включва следния текст на чл. 21 от ЗАПСП:

Разрешено излъчване, предаване и препредаване на произведения и предоставяне на спомагателни онлайн услуги

Чл. 21. (1) Разрешението за излъчване на произведението чрез сигнал, който не е кодиран, включва и разрешение за излъчването му чрез кодиран сигнал, за предаването му по всяка друга електронна съобщителна мрежа и за предоставянето на спомагателни онлайн услуги, когато тези действия се извършват от същата организация или под неин контрол и на нейна отговорност, едновременно с излъчването или за определен период от време след него, изцяло и в непроменен вид и не излизат извън територията, за която е отстъпено правото на излъчване.

(2) Разрешението за предаване на произведението включва и разрешение за излъчването му чрез кодиран сигнал, за предаването му по всяка друга електронна съобщителна мрежа и за предоставянето на спомагателни онлайн услуги, когато тези действия се извършват от същата организация или под неин контрол и на нейна отговорност, едновременно с предаването или за определен период от време след него, изцяло и в непроменен вид и не излизат извън територията, за която е отстъпено правото на предаване.

(3) Когато радио- или телевизионната организация предава своите програми чрез пряко въвеждане, без самата тя да предава едновременно сигналите – носители на програми, пряко на публиката, и разпространителят на сигнали предава на публиката тези сигнали, е налице едно общо действие по предаване. Разрешението по ал.1 или ал.2 обхваща и участието на радио- или телевизионната организация в общото действие по предаване. Разпространителят на сигнали следва да получи разрешение за своето участие в общото действие по предаване. Разрешението може да бъде получено чрез организация за колективно управление на права или чрез радио- или телевизионната организация, когато такива права са ѝ били надлежно отстъпени.

⁵ Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 19 ноември 2015 г., по делото № C-325/14 SBS Belgium NV срещу SABAM, по преюдициално запитване за тълкуване на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на ЕП и на Съвета от 22 май 2001.

(4) За разрешението по ал.1 или ал.2 се заплаща едно общо възнаграждение, което следва да е справедливо и съразмерно, като се отчитат видовете действия по използване, техният обем и аудитория. Когато в рамките на полученото разрешение по ал.1 или ал.2 някое от действията се осъществява чрез посредничеството на друга организация, отделно възнаграждение не се дължи, освен когато е изрично предвидено в този закон.

(5) Разрешение за препредаване на произведение едновременно с излъчването или предаването му, изцяло и в непроменен вид, се дава само чрез организация за колективно управление на права, освен в случаите, когато правата за препредаване на произведението са отстъпени на радио- или телевизионната организация в съответствие с чл. 91, ал. 5.

(6) Когато автор е предоставил правото на препредаване на свое произведение на продуцент на звукозапис или на филм, или на друго аудио-визуално произведение, предприятието, предоставящо обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, което препредава това произведение, дължи на автора възнаграждение отделно от всяко друго. Всеки отказ от такова възнаграждение от страна на автора е недействителен. Правото да събират това възнаграждение може да бъде предоставено от автора само на организации за колективно управление на съответната категория авторски права.

(7) Възнагражденията по ал. 6 се събират само чрез организации за колективно управление на съответните категории авторски права. Размерът и начинът на плащането им се определят по споразумение между тези организации и задължените предприятия, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги.

(8) Разпоредбите на ал. 5, 6 и 7 не се прилагат относно сключването на споразумения за разрешаване препредаването на програми между радио- и телевизионните организации, осъществяващи първоначалното излъчване или предаване на собствени програми, и препредаващите предприятия. Когато правата за препредаване на произведения, включени в програмите на радио- или телевизионни организации, са им надлежно отстъпени, разрешението, дадено от организациите, включва и тези права, като изрично ги описва. Препредаващите предприятия могат да се позоват, че права за препредаване са придобити по тази алинея, само ако тези права са изрично описани в даденото разрешение.

(9) При определянето на размера на дължимото възнаграждение за правата, за които се прилага правилото по чл. 101 б, се вземат предвид всички аспекти на спомагателната онлайн услуга, включително характеристиките на услугата, времето, през което програмата, предоставяна чрез тази услуга, е на разположение онлайн, аудиторията и предоставените езикови версии. Това правило не изключва

определянето на размера на възнаграждението въз основа на съответните приходи на излъчващата или предаващата организация.

(10) Страните водят преговори относно даване на разрешения по този член добросъвестно.

(11) В случаите, в които не се постигне споразумение относно даване на разрешение по този член, спорът между страните може да се разреши чрез медиация съгласно чл. 94ю и чл. 94я.

Предложеният текст на ал. 1 и 2 на чл. 21 е тромав и неясен. Той е труден за разбиране дори от специалисти в областта на авторското право и сродните права, което го прави почти напълно неразбираем и неприложим от страна на останалата аудитория, към която е насочен закона. В настоящия вариант на чл. 21, текстът на ал. 1 и 2 е вече и напълно излишен и лишен от смисъл. Неразбираемо е и защо в две отделни алинеи с почти идентичен текст се уреждат излъчването и предаването на програмите и сигналът е разделен на кодиран и не кодиран сигнал.

Сега действащата редакция на чл. 21, ал. 1 на ЗАПСП отразява Решението на СЕС по делото № C-325/14.⁶ Според действащата ал. 1 на чл. 21, разпространяването на телевизионните програми чрез електронната съобщителна мрежа на платформените оператори – разпространители на сигнали – до крайните абонати (разпространение чрез пряко въвеждане на сигнала), представлява един акт на публично разгласяване (communication to the public) и съответно за този акт се дължи едно възнаграждение. Бихме искали да обърнем внимание на факта, че в България телевизионните програми се разпространяват чрез електронните съобщителни мрежи на платформените оператори – разпространители на сигнали, чрез метода на прякото въвеждане. Телевизионните организации по правило не разполагат със собствени електронни съобщителни мрежи. Смисълът на действащата ал. 1 е да отрази този факт, както и да посочи ясно, че след като веднъж е заплатено възнаграждение за публичното разгласяване на програмите на определена територия до крайните абонати, не следва да се дължи втори път възнаграждение за този един акт на публично разпространение.

Текстът, предложен към момента, очевидно не отговаря на основната цел на Директива (ЕС) 2019/789 – да улесни досегашния сложен процес на уреждане на правата, а изглежда е подготвян така, че да обслужи

⁶ (1) Разрешението за излъчване на произведението по безжичен път включва и разрешение за предаването му по всяка друга електронна съобщителна мрежа и за предоставянето на електронен достъп до него по реда на чл. 18, ал. 2, т. 10 от същата организация без заплащане на отделно възнаграждение, при условие че предаването се извършва едновременно с излъчването, изцяло и в непроменен вид и не излиза извън територията, за която е отстъпено правото на излъчване. Не се дължи отделно възнаграждение в случаите, когато в рамките на полученото разрешение по предходното изречение първоначално предаване, съответно електронният достъп до произведението се осъществява от друга организация и това е единственият начин, по който то достига до крайния потребител.

конкретни искания и интереси на ОКУП, които не водят до защита на интереса на правоносителите, и може да има като резултат следното:

1. Ако радио- или телевизионна организация придобие права за ефирно излъчване (неземно радиоразпръскване) за своя програма, то **„в пакет“** задължително придобива права за излъчване/ предаването по всяка друга електронна съобщителна мрежа и за предоставяне на спомагателни онлайн услуги;
2. Ако телевизионна организация придобие права за предаване по електронна съобщителна мрежа, то задължително придобива **„в пакет“** права за излъчване/ предаване по всяка друга електронна съобщителна мрежа и за предоставяне на спомагателни онлайн услуги;
3. Излъчващата организация следва да заплати при всички случаи едно **общо възнаграждение** за всички тези придобити „в пакет“ способности като се отчетат всички видове действия (предаване в електронните съобщителни мрежи) и **аудиторията** (в ал. 4); и
4. **Втори път още веднъж за същия акт на използване** разпространителят на сигнала следва **да „получи разрешение“ – т.е. да плати** или чрез излъчващата организация, или чрез ОКУП. (ал. 3 на чл. 21).

Текстът на Директивата изрично описва предаването на програмите чрез способа за пряко въвеждане като **едно еднократно действие по публично разгласяване**. Изрично е дадена възможност за този един акт, **разпространителят на сигнали да получава права за предаване чрез ОКУП или чрез излъчващата организация**.

От проекта обаче следва, че излъчващата организация **веднъж задължително ще плати „пакет“ за всички видове мрежи** и спомагателни онлайн услуги на ОКУП за разпространение на обектите на права **до крайните абонати/аудитория**, втори път **разпространителят на сигнал ще плати на ОКУП за същото това предаване до краен абонат**. Отделно от това е възможно **излъчващата организация да плати втори път** за този един акт на публично разпространение на програмата до краен абонат и да отстъпи правата на разпространителя на сигнал. И след тази поредица от разрешения (плащания) следва текстът: „Когато в рамките на полученото разрешение по ал.1 или ал.2 някое от действията се осъществява чрез посредничеството на друга организация, отделно възнаграждение не се дължи, освен когато е изрично предвидено в този закон.“, който създава възможност за още някакъв вид плащане, който обаче е абсолютно неясен.

По отношение на препредаването, проектът предлага дефиниция в т. 5в от § 2 на ДР на ЗАПСП, която обхваща, **както последващото трансграничното разпространение** на първоначалното излъчваната или предавана до публиката на програма, така и последващото разпространението на първоначално излъчвана/предавана до публиката

програма **от България**. Въвеждането на „локално“ - в рамките на България препредаване не е част от хармонизацията, която Директивата налага и не е коректно и ясно обосновано.⁷ БАККО многократно отправи въпроси и предостави коментари в тази връзка в рамките на работните срещи по законопроектa и свързаната електронна кореспонденция.

В България сигналът на програмите **се подава директно към мрежите на операторите - разпространители на сигнали** (предаване чрез пряко въвеждане по смисъла на Директива (ЕС) 2019/789), които разпространяват програмите до своите абонати (до публиката). Всички телевизионни програми, които подлежат на разпространение чрез кабелна или сателитна мрежа се създават въз основа на отделна регистрация в Съвета за електронни медии за създаване на програма със способ на разпространение кабел и сателит и се подават пряко от студията за разпространение по електронните съобщителни мрежи на разпространителите на сигнали. **Препредаване на български програми, по смисъла на Директивата не се осъществява.** Въвеждането на понятието за територията на България ще доведе до объркване между предаването чрез способа на „пряко въвеждане“ и понятието „препредаване“.

Така например според ал. 1 на чл. 21 от проекта, за да получи разрешение за ефирно излъчване на произведение (DTH), телевизионната организация следва да получи още и разрешение за излъчване и предаване по всяка друга електронна съобщителна мрежа (DTH, кабел, IPTV) и за предоставяне на онлайн спомагателни услуги. Според ал. 4 на чл. 21, за разрешението по ал. 1 се заплаща общо възнаграждение за видовете действия по използване, обем (териториален обхват) и аудитория. Според ал. 3, която препраща към ал. 1, разпространителите на сигнала (платформените DTH, кабелни и IPTV оператори по т. 5е от § 2 ДР – предприятията, които предоставят електронни съобщителни услуги), трябва да получат разрешение за участието си в „общото действие по предаване“ чрез ОКУП или чрез излъчващата организация, когато такива права са й отстъпени „надлежно“. Дефиницията на „препредаване“, обаче включва нов вид „локално препредаване“, когато програмата е първоначално излъчена към публиката и последващо разпространена пак в България независимо от техническия способ (DTH, кабел, IPTV). Излиза, че разпространителят на сигнал е и препредаващо предприятие и според ал. 5 на чл. 21 от проекта, следва да получи **и разрешение за препредаване на произведенията, включени в програмите чрез ОКУП** или излъчващата организация.

В резултат за **едно еднократно действие по публично разгласяване по смисъла на Директивата (например разпространение на телевизионна**

⁷ В мотивите е посочено, че „Този подход съответства на българската правна традиция, доколкото законът никога не е предвиждал различен режим според това, дали препредаването е трансгранично, или не.“ Тук следва да обърнем внимание, че дефиниция за препредаване се въвежда за първи път с настоящия законопроект. До момента, поради липсата на легално определение, понятието следва да се тълкува във връзка с понятието според Директива 93/83/ЕИО – т.е. като „трансгранично“.

програмата и по кабелна мрежа до абонатите на кабелни оператор), чл. 21 от проекта изисква:

- ✓ Плащане от телевизионната организация на ОКУП и други правоносители;
- ✓ Плащане от кабелния оператор (като разпространител на сигнал) на ОКУП;
- ✓ Плащане от кабелния оператор (като препредаващо предприятие) на ОКУП.

Или

- ✓ Плащане от телевизионната организация на ОКУП и други правоносители за общото действие по предаването на програмата до абонатите – за нейното участие в общото действие;
- ✓ Плащане от телевизионната организация на ОКУП и други правоносители за общото действие по предаването на програмата до абонатите – за участието на кабелния оператор (като разпространител на сигнали) в общото действие;
- ✓ Плащане от телевизионната организация на ОКУП и други правоносители за препредаването на програмата (същото предаване по кабел до абонатите на кабелния оператор).

Т.е. вместо едно плащане за едно еднократно действие по публично разгласяване по смисъла на Директивата и Решението на СЕС по делото № С-325/14, текстът на чл. 21 от проекта предвижда минимум три разрешения и плащания.

По отношение на „препредаването“ на програмите са направени предложения за промени в ал. 8 на чл. 21 и чл. 91, ал. 5:

Чл. 21 (8) Разпоредбите на ал. 5, 6 и 7 не се прилагат относно сключването на споразумения за разрешаване препредаването на програми между радио- и телевизионните организации, осъществяващи първоначалното излъчване или предаване на собствени програми, и препредаващите предприятия. Когато правата за препредаване на произведения, включени в програмите на радио- или телевизионни организации, са им надлежно отстъпени, разрешението, дадено от организациите, включва и тези права, като **изрично ги описва. Препредаващите предприятия могат да се позоват, че права за препредаване са придобити по тази алинея, само ако тези права са изрично описани в даденото разрешение.**

Чл. 91 (5) Когато радио- или телевизионна организация разрешава излъчване, предаване или препредаване на програмата си на друга организация, разрешението, дадено от радио- или телевизионната организация, включва изрично и правата за излъчване и предаване или препредаване на произведенията, включени в програмата, които са

собствени на радио- или телевизионната организация или са ѝ надлежно отстъпени, като тези права трябва да бъдат **изрично описани**. **Организацията, получила разрешението, може да се позовава на права за препредаване, придобити по тази алинея, само ако те са изрично описани в разрешението.**

Предложеният текст отново е неясен и повтаря 4 пъти излишно, че правата, които са отстъпени от телевизионната организация на препредаващото предприятие/ разпространителя на сигнали/ са „**изрично описани**“. Следва да обърнем внимание, че правата трябва да са също „надлежно“ отстъпени. Предложението не е необходимо, тъй като ЗАПСП ясно описва в действащия чл. 36 и следващите във връзка с чл. 93, отстъпването на права за използване, общо. Правилата са приложими. Права се отстъпват изрично от правоносителите, за да е надлежно отстъпването на права. Остава тогава въпросът какво ще означава правата да са изрично описани? Неясният текст ще доведе до трудности в прилагането, спорове и вероятно до противоречива съдебна практика.

Този текст ще даде повод на ОКУП да водят спорове с ползвателите дали правата са достатъчно „изрично описани“ и надлежно отстъпени и да търсят повторно заплащане към ОКУП от препредаващото предприятие/разпространителя на сигнал за вече уредени и платени права към правоносителите.

Предложеният проект за изменение на ЗАПСП съдържа и много други неточности и некоректни понятия като въвеждането на понятието „електронен достъп“ в ч. 18, ал. 1, т. 10 на мястото на правото за „предоставяне на публично разположение“, грешките в дефиницията на „предлагане на електронен достъп“ и неясните и неверни понятия „онлайн (uebкастинг)“ и „лайфстриймнинг“. Проектът създава пълното объркване в сродните права на излъчващите организации по отношение на собствените им програми. Въвежда уникално ново сродно право на телевизионните организации върху „спомогателна онлайн услуга“.

В заключение, считаме, че предложенията целят да посрещнат всички претенции на ОКУП за събиране на **недължими** плащания.

Изразяваме съмнение, че ОКУП представляват правоносителите в работната група по Директивата, доколкото позициите им целяха ОКУП да опосредят всяко плащане директно от ползвателите към правоносителите и съответно всяко разрешение.

Ако целта е била постигане на някаква форма на компромисен вариант, то това е довело до некачествен текст, който е неясен и ще затрудни тълкуването и прилагането на закона, ще доведе до съдебни спорове и противоречива практика. Предложенията са неточни, неясни и излишно усложнени. Предложенията противоречат на разпоредбите на Директивата относно предаването на обекти на авторски и сродни права чрез способа на прякото въвеждане на програмите и в резултат за един еднократен акт на използване ще се заплаща по два и повече пъти. Предложението въвежда неясната форма на локално „препредаване“

на програмите, без ясни мотиви за това политическо решение. Последното може да създаде объркване между предаването чрез способа на пряко въвеждане и локалното препредаване на програмите. Считаме, че предложението следва да бъде съществено ревизирано, за да се постигне **ясен** текст, който въвежда точно разпоредбите на Директивата и може да бъде прилаган в практиката.

С уважение:

Гая Маринова

Председател на Управителния Съвет
Българска Асоциация на Кабелните и Комуникационните Оператори